

— Направихте да ни ограбят по-лесно! — допълни го нѣкой отъ жгѣла.

Оратора го стрѣлна умолително.

— Не забравяйте, че нашиятъ ортацъ, които пазятъ интереситъ на една частъ отъ буржуазията, ни пречатъ да направимъ решителни и смѣли реформи.

— А какво търсите при тѣхъ? — попита го съ убийствена твърдостъ Ибришима. И като помълча една секунда, плюна: — Пфюй! И иматъ тупето да се оправдаватъ още. . .

*

Следъ това паметно събрание, Ибришима млъкна и не се мѣркаше често изъ крѣчмитъ и кафенетата. Отъ най-напредъ му бѣше чоглаво дето толкова остро се нахвърли върху оратора. Но колкото времето минаваше и той мислѣше върху тежкото положение, толкова думитъ му изглеждаха правдиви.

— Нека да знаятъ кой е Киро Ибришима! — казваше си самъ и въ сърцето му бликаше гордостъ.

Следъ този день Паню каточели се поотпусна предъ баща си, започна да критикува и управлението, и земледѣлския съюзъ по-буйно и по-дълбоко и употребяваше думи, които не се срѣщаха въ земледѣлскитъ вестници и книги. Когато единъ день Кирю отвори дулапа въ одаята, единъ малък вестникъ му подсказа по какви пѣтища е трѣгна неговиятъ синъ. И мълчането му, и това странно и предпазване изведнажъ му станаха ясни. Стария взе вестника съ една странна усмивка, поиска да го поразгледа и да го остави, но се зачете потъна въ него и когато дигна погледъ, лицето му бѣше изопнато отъ напрежение. „Чудна работа!“ — рече си той. Въ вестника се говорѣше